

biết nàng không bị mất mát hành trang!

Bỗng nhiên chàng thở ra:

- Chúng tôi đã biết trước kẻ thù hiểm nguy khôn lường, nên lộ trình của chúng tôi thay đổi luôn luôn. Cũng vì thế mà anh Chongthong, Hướng dẫn viên, không biết mặt tất cả người của phe mình ở các trạm dừng chân. Hai vợ chồng người đón tiếp quý vị là cộng sản. Chúng đã giết người của chúng tôi, rồi thế vào đó để lập kế bắt tất cả anh em. Mục đích của họ là phá hỏng kế hoạch tuyển dụng binh sĩ của Đảng Phục Quốc chúng ta.

- Nhưng do đâu họ biết ngày giờ chúng tôi vào mật khu?

- Dễ hiểu thôi! Bọn cộng sản nằm vùng ở trại ty nạn tất nhiên đã báo cáo việc chúng tôi tuyển dụng Kháng chiến quân. Và ngày cô cùng các anh em rời trại chúng cũng biết, tất đoán được thời gian quý vị sẽ đến đó.

- Ông có thể cho tôi biết đã giải cứu chúng tôi ra sao không?

Vân Trường mỉm cười, không đáp câu hỏi của nàng, lại nói:

- Tôi biết cô là nhân viên CPQ với biệt danh là LL12 phải không? Nếu tôi không may mắn cứu được cô chắc sẽ bị người "Anh Cả" tôi trách phạt, vì Đảng Phục Quốc không thể nào tìm ra được một người đẹp tài trí ga dạ như cô mà đền mạng cho thủ lãnh CPQ.

Từ nãy giờ nhờ chuyện trò mà Lyly lấy được sự bình tĩnh và dạn dĩ. Lời khen của chàng khiến nàng hổ thẹn bối rối, hai má đỏ bừng. Vân Trường không lưu ý điều đó, nói tiếp:

- Vâng, tôi xin kể tiếp câu chuyện dang dở... Chúng bỏ một loại thuốc mê khá độc trong thức ăn của quý vị. Sau đó mang quý vị xuống thuyền chở đến địa điểm của chúng. Không ngờ nơi đây mấy phút sau có cuộc giao tranh của hai phe. Trận đánh

kéo dài hai giờ, phe Liên Quân toàn thắng. Bọn cộng hầu như chết hết, một vài tên bị thương nặng. Lúc đó tôi với các anh em binh sĩ chia nhau kiểm soát từng căn trại của chúng, vô tình cứu được cô và các anh em trong tình trạng còn mê man. Cũng may trong đoàn quân chúng tôi có một Bác sĩ Quân Y, nên mọi người được cứu chữa kịp thời.

Lyly chột hỏi:

- Người "Anh Cả" của các ông là ai?

- Là... bậc chỉ huy của chúng tôi.

Lyly kêu khẽ:

- "Người Hùng Chiến Khu"?

Vân Trường cười nhẹ:

- Cô đặt cho "Anh Cả" tôi cái tên nghe hay lắm!

Lyly lắc đầu:

- Không phải tôi đặt đâu! Đó là vì đồng bào bên ngoài không biết tên họ của lãnh tụ Kháng chiến quân nên mới gọi nôm na là "Người Hùng Chiến Khu". Tôi cũng như mọi người, mỗi khi nói đến... người ấy thì chỉ biết gọi... cái tên ấy.

Nhắc đến người nàng thầm yêu trộm nhớ, Lyly xúc động lời nói ngập ngừng, âm thanh lạch lạch. Vân Trường không biết những tình cảm ẩn chứa trong tim nàng, thấy thần sắc nàng kỳ lạ, chàng tưởng nàng còn giao động về những việc xảy ra, nên nói:

- Xin cô an lòng! Tôi chờ cô và các anh em đủ sức đi được, tôi đích thân hộ tống đưa quý vị đến mật khu trình diện "Anh Cả" chúng tôi.

Ấp úng một lúc Lyly mới hỏi:

- Ông có thể cho tôi biết người ấy tên gì không?

Vân Trường lắc đầu:

- Chính tôi và các anh em binh sĩ dưới trướng cũng không ai được nghe người xưng tên. Cứ xem hình hài thì có người đoán khi trước ông là ông Tướng Bộ binh, có người cho rằng Không quân, có người nói Hải quân. Riêng tôi thì tôi chỉ làm lính của ông từ khi bọn cộng cướp nước. Tôi không biết rành lắm về các Tướng Tá thời Đệ nhất, Đệ nhị Cộng hòa, nên không thể đoán biết nguồn gốc bậc chỉ huy của mình. Và lại ông thường nói: Tên tuổi và chức vị tôi mang thời trước không bảo vệ được quê hương, thì đâu có hãnh diện gì để mà nhớ? Dĩ vãng của tôi đã bị kẻ thù đốt bỏ rồi. Các anh em không cần biết tôi là ai, có thể xem tôi như người anh cả. Chúng ta tuy không mang cùng họ, nhưng lại có cùng một kẻ thù, nên tình của chúng ta là tình ruột thịt anh em.

Bỗng đứng chàng ngưng nói, ánh mắt mơ màng nghĩ ngợi đầu đầu... Lyly liếc nhìn người đàn ông trẻ đẹp trước mắt, trong lòng lấy làm kỳ quặc không hiểu vì sao một con người như thế lại chịu hy sinh sống ở rừng sâu? Phải có một ẩn tình nào đó mới khiến chàng từ bỏ cuộc đời vật chất của thế giới bên ngoài. Tự nhiên nàng sinh lòng cảm phục muốn biết về người này, nên hỏi:

- Ông có thể cho tôi rõ... lý do gì chọn cuộc sống gian khổ hiện tại?

Vân Trường quay mặt nhìn xoáy vào mắt nàng, như muốn tìm hiểu những ý nghĩ thầm kín của nàng. Lyly trốn đôi mắt ấy, tim đập bắn loạn. Cũng may chàng không dám nhìn nàng lâu, dường như chàng cũng bị giao động trước nàng, nên giọng nói có phần cảm xúc:

- Ngày nào cộng sản còn đó, dân lành còn đau thương, quê hương còn tang tóc, thì tôi chưa có niềm vui để sống hưởng

thụ. Đó là lý do tôi ở đây.

Nghe chàng nói, Lyly nghĩ thầm: Chỉ vì yêu quê hương và dân lành mà chàng hy sinh cuộc đời mình! Ôi lý tưởng của chàng cao đẹp như hình hài chàng vậy! Lyly xúc động nói:

- Ông cao trọng quá!

Vân Trường cười nhẹ:

- Có lẽ tôi cũng như cô, chúng ta còn trẻ, còn lý tưởng. Chúng ta chưa bị đời cám dỗ.

Lyly ngưng ngưng:

- Nhưng... nhưng tôi đâu có phải chịu gian khổ như ông?

- Có chứ? Có ở trại tỵ nạn không cực lắm sao?

- Một tháng ở trại mà đáng kể gì?

- Đáng ca ngợi lắm chứ? Vì một người quen sống trong đây đủ tiện nghi, mà phải bỏ tất cả để hòa vào cuộc sống gian khổ, người ấy phải có can đảm, chịu đựng, hy sinh mới làm được. Chứ như chúng tôi, những người quen sống trong kham khổ thiếu thốn... chưa từng hưởng thụ, thì trước sau vẫn vậy, chúng tôi đâu có chịu đựng hy sinh gì đâu?

Trong đời Lyly quen nghe đàn ông nói nịnh, ca tụng nhưng trước người đàn ông này lúc nào nàng cũng bối rối khi được khen. Nàng nói để khỏa lấp cảm xúc của mình:

- Tôi nghĩ chắc anh em khác đã tỉnh, hiện tại tôi cảm thấy khỏe hẳn.

Nàng ngồi dậy. Vân Trường cũng đứng lên vừa nói:

- Tôi đi thăm các anh em khác xem sao? Nếu mọi người đi được thì chúng ta nên rời chỗ này, vì nơi đây là địa điểm của bọn cộng, không là nơi an toàn cho chúng ta lưu lại. À cô, cô chờ ở đây...

Lyly tuột xuống giường ngắt lời:

- Cho tôi theo ông thăm các vị ấy một thể.
- Vâng, nếu cô đã khỏe.

Nàng bước theo chàng ra cửa. Khu đất này đâu khoảng bốn năm gian nhà mới cất. Đường đất lầy lội, nước mưa đọng từng vũng đó đây không khác gì nhà nằm bên bờ sông. Bên ngoài có khoảng một đội binh sĩ chia nhau thu lượm vũ khí của địch rải rác trong các trại, chất lên chiếc xe hai bánh.

Lúc Vân Trường vừa lú mặt ra ngoài thì có một người lính chạy tới nói:

- Thưa Đại úy, anh em đã xem xét các nơi và khám phá trong căn nhà giữa có hầm chứa vũ khí đạn dược. Đại úy định lẽ nào?

- Những chiến lợi phẩm tịch thu ở đây nên chia hai, một phần để lên xe chuyển về đồi Cẩm Hồn, một phần chở thuyền về địa điểm sông Hoài Hương.

- Thưa vâng.

Người lính chạy đi sau khi nhận lệnh. Cho đến lúc đó Lyly mới biết chức vụ của Vân Trường, vì chàng không mang lon, lại ăn mặc như tất cả người lính ở đây, bộ quân phục kaki. Nghe tên đồn Cẩm Hồn, sông Hoài Hương thật hay, Lyly muốn hỏi thăm cho biết những nơi đó thuộc vùng đất quê hương, hay thuộc Lào, Cam-bốt, nhưng ngần ngại một lúc nàng không hỏi, vì nghĩ đó là những địa điểm quân sự.

Căn nhà mà Vân Trường đưa Lyly đi thăm những người từ trại ty nạn cùng đi với nàng bị đầu độc, là căn nhà kế bên chớ không đâu xa. Nhưng mặt đất ướt át bùn sinh, phải đi một vòng mới vô được căn nhà. Khi Lyly và Vân Trường bước vào thấy mọi người đang ngồi phệt dưới đất ăn cháo. Xem thần sắc mọi

người đã tươi tỉnh lại cả. Vân Trường hỏi thăm sức khỏe từng người xong, chợt quay sang người lính của Mật Khu nói:

- Anh Tám, tìm dùm thêm một cái chén mời cô Tuyết Ly ăn cháo với anh em.

Người lính chạy đi ra ngoài một lúc đưa vào cho Lyly cái chén đất, mặc dù anh ta đã có rửa trước, nhưng phải nói là bùn đất còn lấm lem. Đã quen ăn sạch ở sạch, may nhờ cả tháng nay tập sống cực khổ theo đồng bào ở trại, nên Lyly không khốn khổ lắm khi phải dùng chén ấy múc cháo cho mình. Nồi cháo thật to đặt trên chiếc bàn nhỏ trong góc nhà. Người lính múc cháo trao cho Lyly, anh ta cố tìm đâu ra cái muỗng cho nàng. Còn anh em ở đây ai cũng phải ăn húp.

Nàng cũng bắt chước mọi người ngồi phệt xuống đất ăn cháo. Tuy đồ dùng, chỗ ăn dơ bẩn, mà gặp lúc đói bụng, ăn chén cháo cá lòng tong Lyly nghe ngon hơn các bữa ăn thịnh soạn mà nàng từng thưởng thức.

Đang lúc mọi người ăn cháo cười nói vui vẻ, bỗng nghe tiếng chân chạy, tiếng la ó, rồi đến tiếng súng... Vân Trường đang đứng tựa lưng nơi cánh cửa, tức tốc vọt ra sân.

Lyly và các người từ trại ty nạn biết có biến, ai nấy nhón nháo đứng lên. Trong bọn hầu hết là binh lính thời trước, có một người là Hạ sĩ, một người sĩ quan là Trung úy Viên vọt lớn tiếng nói:

- Bọn cộng tới anh em ơi! Trong chúng ta ai đủ sức cầm súng nên ra ngoài chống địch tiếp với quân Mật Khu.

Lyly bỗng nói:

- Tôi cũng có thể giúp một tay súng.

Vì nàng là phụ nữ duy nhất ở đây mà xung phong trước, nên ai nấy cũng nổi máu nam nhi, quên cơn mệt nhọc bởi thuốc

mê độc bữa trước, tinh thần phấn chấn, toan chạy ùa ra ngoài. Song Trung úy Viên ngăn lại nói:

- Khoan đã! Không thể chạy ra! Chúng ta không có khí giới.

Lyly vụt nhớ khi nãy có trông thấy mấy người lính của Mật Khu đang tịch thu khí giới của bọn cộng chất lên chiếc xe đẩy ở trước sân gian nhà giữa, nên nói:

- Ngoài sân trước gian nhà kế bên có xe chứa súng đạn. Chúng ta chạy tới đó lấy vũ khí tự vệ.

Trung úy Viên nghe nói mừng rỡ:

- Anh em chia nhau chạy ra hai người một lần. Khi có vũ khí trên tay thì chia vị trí chống địch. Nếu có Đại úy Vân Trường bên ngoài, ta nên nghe lệnh ông.

Mọi người làm theo, hai người vọt ra trước. Bên ngoài trận đánh mỗi lúc một ác liệt, hò hét vang rền. Binh lính của Mật Khu có tốp núp trong nhà bắn ra, có tốp đứng núp bên mô đất. Một căn nhà phía tận cùng phát hỏa và in hình như bọn cộng tấn công từ mặt đó.

Cũng như mọi người, Lyly chạy ra ngoài, nhưng nàng chạy ra sau cùng nhất vì phải nhường cho đàn ông ra trước, bởi họ vốn là quân nhân quen chiến đấu. Chứ như nàng chỉ biết cầm súng tự vệ chưa ra trận bao giờ, thì đâu có thể tranh giành với họ?

Nàng ra ngoài không trông thấy xe chứa vũ khí, mà ai nấy đều đang hăng say chiến đấu, địch tấn công ba mặt. Nàng đứng nhìn đáo dác chưa biết chạy hướng nào, bỗng tiếng thét của Vân Trường phát ra từ mô đất bên phải:

- Cô Tuyết Ly tìm chỗ núp...

Tiếng Vân Trường chưa dứt câu, Lyly chạy tới mấy bước

định phóng xuống trúng nước trước mặt, nhưng chưa kịp đã có tiếng nổ long trời lở đất phát ra. Căn nhà mà Lyly vừa chạy ra nổ tung, khói lửa bốc lên, cột kèo cây ván rơi rớt tứ tung. Bị sức ép của chất nổ, thân người nàng tung lên rồi rơi xuống đất bất tỉnh mê man.

Không rõ cuộc diện diễn tiến bao lâu? Chỉ biết rằng khi Lyly lấy lại chút tri giác nàng có cảm tưởng thân người nàng nhúc nhích di động và y như nàng đang nằm úp mặt trên cái võng có người khiêng đi, tai nàng nghe tiếng chân của nhiều người bước xào xạt trên lá. Nàng gắng sức mở mắt ra, nhưng trước mặt nàng y như có vầng mây trắng bao phủ. Nàng không trông thấy gì cả! Rồi đôi mi nàng từ từ khép lại, tai nghe tiếng chân mỗi lúc một nhỏ dần...

Tĩnh lại lần thứ hai Lyly cảm như mình đang nằm trên giường nệm, chân tay đều buộc dính vào hai cái trụ như để giữ cho thân hình không nhúc nhích, và người ta đặt nàng nằm sấp.

Nàng nghe toàn thân mệt mỏi đau nhức và chỗ nàng nằm có nhiều người. Tiếng họ rì rào bên tai. Nàng nghe tiếng nói quen thuộc của Vân Trường:

- Vết phỏng có nặng lắm không? Cô ấy đã mê man một ngày rồi.

Có tiếng trả lời:

- Cũng may vết phỏng không nặng lắm. Cô ấy vừa mới giải độc, trong người chưa khỏe, sau tai nạn này sức phải yếu đi. Tôi nghĩ tình trạng thương thế và sức khỏe của cô không có đáng lo.